

Χορός ομογενῶν,
μεγάλων καὶ τρανῶν.

Ὁ Εὐγενίδης τραγουδᾷ
καὶ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηδᾷ.

Παιδιά, σὰν θέτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε,
ἰμένα νὰ ρωτήσετε τὸν πρῶτο καπετάνο...
κι' ἀπὸ κοντὰ μου ὄλοι σας δηὸ μίλια τραβηχθῆτε,
γιατὶ παρῆα ἔρχομαι μαζί μὲ σας νὰ κάνω.

Σαράντα χρόνια ἔκαμα 'στοὺς κλέφτες καπετάνος,
'στὸν Γαλατὰ ἐγύριζα σὰν ἕνας δραγουμάνος,
γλυκὸ ψωμί δὲν ἔφαγα, κρύο νερὸ δὲν ἤπια,
καὶ μὲ παπούτσια μιὰ φορὰ ἐπερπατοῦσα τρύπια.

'Ἀλλὰ ἐδιάβηκ' ὁ καιρὸς κι' ἐγὼ μὲ τὸ κολαῖ
μὲς 'στοῦ Σουλτάνου, βρὲ παιδιά, ἱμπήκα τὸ Σεράϊ,
κι' ἐτρόμαξα Βεζύρηδες κι' ἐτρόμαξα Πασσάδες,
καὶ τ' ἄ π α υ τ ἄ 'γινήκανε 'στὰ χέρια μου παράδες.

'Ἀφίνω τώρα, βρὲ παιδιά, τὰ πρῶτά μου λημέρια,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα ἔρχομαι μὲ ἀπλωμένα χέρια
καὶ μὲ πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἀπ' τὸν Χαμίτ Σουλτάνο,
πτωχοκομεῖο δεύτερο γιὰ χάρι σας νὰ κάνω.

Παιδιά, σὰν θέτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτες νὰ γενῆτε,
χωρὶς καιρὸ νὰ χάνετε, τριγύρω μαζευθῆτε,
ἰμένα νὰ 'ρωτήσετε τὸν πρῶτο καπετάνο,
ποῦ ἀπ' τὰ νύχια τοὺς λαγούς 'συνείθισα νὰ πιάνω.

Φατε καὶ πῆτε, βρὲ παιδιά, 'στὰ πέντε Βιλαίτια,
καὶ θὰ σὰς κάμω τέσσερα κι' ἐγὼ τὰ καμπαίτια·
Νᾶναι καλὰ τὰ δάνεια καὶ τὰ Ταμῆα ὅλα,
κι' ἰμεῖς ἐδῶ μαζί μὲ σας θ' ἀφήσωμε τὰ κῶλα.

Πηδᾷ κι' ὁ Κορωνιός,
ὁ γέγ' ὠμορφονεῖός.

'Εγέρασα, μωρὲς παιδιά, πενήντα χρόνους κλέφτης,
γαλάντης Ερωτόκριτος καὶ πρῶτος παραψεύτης.
'Εγλέντισα ὡς ἄνθεός 'Ανατολὴ καὶ Δύσι,
καὶ οὔτε μιὰ δὲν ἄφησα γυναῖκα 'στὸ Παρίσι.

Θεῖλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ καὶ νοιώθω μέσα βόγχο...
κόψτε χλωὸ καὶ δροσερὸ κλαράκι ἀπ' τὸν λόγχο,
καὶ βάλτε τὸν Κορωνιὸ ἀπάνω νὰ 'ξαπλώσῃ...
ποιὸς ξέρει ἀπ' τὸ μνημᾶ του τί δέντρο θὰ φυτρώσῃ.

Κι' ἂν ξεφουτρώσῃ πλάτανος ἄπο τὸν ἴσχιον τ' ἀποκάτω
ἄς ἔρχεται ἡ κλεφτουριά μετὰ τὸ πουγγὶ γυμᾶτο
νὰ τραγουδῇ τὰ νεῖατά μου, τὴν πρώτην λεβεντιά μου,
τὰ φόντά, τῆς προμίσσας μου καὶ τὰ χρεώγραφα μου.

Κι' ἂν κυπαρίσσι βγῇ ἡψηλὸ καὶ μαυροφορεμένο,
ἄς ἔρχεται ἡ κλεφτουριά μετὰ πρόσωπο θλιμμένο
τὸ χάλι μου τὸ τωρινὸ ἀπὸ καρδίας νὰ κλαίῃ
κι' εἰδῶ τὸ λέγ' ὁ Κορωνιός» σιγὰ σιγὰ νὰ λέῃ.

Ἄς ἔρχεται ἡ κλεφτουριά τὰ μῆλα μου νὰ πέρνῃ
κι' ἐγγλίζικα πεντόλιρα τριγύρω μου νὰ σπέρνῃ,
καὶ ἴσως δέντρο μιὰ φορὰ φουντώσῃ ἀπ' ἐκεῖνα
νᾶχρ ὀλόχρυσά κλαδιὰ γυμᾶτα μετὰ στερλίνα.

Ἐφαγ' ἡ φλόγα τάρματα, τὰ γλέντια τὸν παρὰ μου,
κι' ἐχάμνηναν τὰ μέσα μου κι' ἐστρίψεψ' ἡ καρδιά μου.
Ἦρθε ἡ μαύρη ὄρα μου, κερὶ γιὰ μὲν ἀνάψτε,
κι' ἂν δὲν γενῇ τὸ δάνειο, τὸν Κορωνιὸ σας κλάψτε.

Κι' ὁ σιδερ Τσιγγρός πηδᾷ
καὶ μετὰ ντέρτι τραγουδᾷ.

Δύο κοράκια πλάκωσαν μ' ἀλαλητὸ μεγάλο,
τῶνα τηρᾷ τὴν ἀγορὰ καὶ τὸ Ταμεῖο τᾶλλο,
καὶ ὁ κακόσοτος Τσιγγρός μονάχος ἐτραγουδᾷ :
«πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη σὰν καλιακουδᾷ».

Μὴν ὁ Σκουλούδης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωπαῖδα,
ἢ μὴ ἄπο τὸν σιδηρόδρομον ἐχήμεξε ἀκρίδα ;
Οὐτ' ὁ Σκουλούδης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωπαῖδα,
οὔτε ἄπο τὸν σιδηρόδρομον ἐχήμεξε ἀκρίδα.

Μόν' ἦλθε μαῦρο σύννεφο ἀπὸ μακρὴ ταξειδί
μετὰ τὸν ἀφέντη Κορωνιὸ καὶ μετὰ τὸν Εὐγενίδη.
Καὶ ὁ Τσιγγρός σὰν τᾶκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη.
γιατὶ ἐκεῖνος ἔλεγε τὸ δάνειο νὰ κἀνῃ.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄμειρος μετὰ τέσσαρα κυττάζει
καὶ μετὰ ἡψηλὴ ἡψηλὴ φωνὴ λυπητερὰ φωνάζει :
«Ἐμπρὸς ἄπο τὸν περιβολὶ μου ἐφύτρωσαν ἀγκάθια,
κι' ἄλοι, ἄλοι, ἂν χάσωμε ταύγα καὶ τὰ καλῆθια».

Τραγουδοῦν μετὰ πολλοὶ
μετὰ λαγοῦτο καὶ βιολί.

Λάμπει ὁ ἥλιος ἄπο βουνὰ καὶ ἄπο λαγκάδια πέρα,
μετὰ λάμπει καὶ ἡ κλεφτουριά, τοῦ Γαλατᾶ ἢ λέρα,
ἀστράφτουν κι' οἱ ὁμογενεῖς, ὅπου χορταίνουν φάσας,
ποῦχουν τᾶσῃμα τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημένιας κάσσαις,
τῆς κάσσαις τῆς ἀτίμηταις τῆς διπλαμπαρωμένας,
ποῦ εἶναι μ' ἀργυρᾷ κλειδιὰ ἀπὸ παντοῦ κλεισμένας.

ποῦ ὁ καιρὸς δὲν τῆς χαλᾷ κι' οὔτε φωτιὰ τῆς πιάνει,
ποῦ κάνουν θυμιατὰ τᾶγγειὰ καὶ τ' ἀπαυτὰ λιθᾶνι,
ποῦ κάνουν τὰ τετράποδα νὰ ἔχουν νοῦ καὶ κρίσι,
ποῦ κάνουν τοὺς Νταβέληδες νὰ ζοῦν μετὰ ἄπο Παρίσι,
ποῦ κάνουν ἄρχοντα τρανὸ τὸν κάθε κασιδιάρη,
ποῦ μιὰ φορὰ τῆγανίζε σηκότσια ἄπο παζάρι,
ὅπου θαμπόνουν καὶ κτυποῦν σὰν ἡλιοὶ μετὰ ἄπο μάτια,
καὶ σ' ὅλους τοὺς χαμκλήδες ἀνοίγουν τὰ Παλάτια.

Καββάλα καμαρόνουνται, καββάλα περπατοῦνε,
καββάλα πᾶν ἄπο τὴν Ἐκκλησίαν, καββάλα προσκυνοῦνε,
καββάλα πᾶνε ἄπο τὴν Αὐλήν, καββάλα ἄπο τὸν λημέρι,
καββάλα τῶν ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι,
καββάλα κλαῖνε καὶ γελοῦν, καββάλα τῶν καὶ πίνουν,
καββάλα καλπικο λεπτὸ ἄπο τῆς τσέπας δὲν ἀφίνουν.

Σουρτα φέρτα
ἄπο κονσέρτα.

Σας τὸ ὑπενθυμίζομεν κι' ἡμεῖς ἐκ περισσοῦ,
ὅτι ἀπόψε γίνεται κονσέρτο Παρνασσού,
ἐκ τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν μουσικοδιδασκάλων,
ἐκ τεμαχίων μουσικῶν καὶ κλασικῶν καὶ ἄλλων.
Λοιπὸν καθεὶς καὶ καθεμὶὰ χωρὶς στιγμὴν νὰ χάσῃ,
ἄς τρέξῃ τῶρα ἐνωρὶς εἰσόδους ν' ἀγοράσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ἐρμού τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε,
κι' εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη
Ἐγγλίζικα καπέλα καὶ τοῦ Λαβιλ θὰ βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ καταστρέφουν καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνοι.
Ἐπάρχουν δὲ πρὸς χρῆσιν πολλῶν λιμοκοντόρων
καὶ πρώτης λαίμοδεταῖς καὶ ἄλλα φηγουρίνια
καὶ σκουφοὶ γιὰ ταξειδοχρωμάτων διαφόρων,
μὰ πρὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνησια.

Ὁ ἰατρός Παρίσης ὁ καὶ Ἀβυσσινός
ἄπο τοὺς φίλους τοῦ πελάτας ἀγγέλλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἰατρικὴν τοῦ ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μετὰ νέαν προθυμίαν καὶ ὄρεξιν μεγάλην.
Ἐπόσχεται δὲ σ' ὅλους μετὰ τὴν Παθολογίαν
καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγείαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνᾶκη μᾶθητε,
ὅπου ἄπο τὴν νέα πινατσα εὐρίσκειται καρσί,
καὶ τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ βρῆτε
καὶ σπιρωτὸ χαβιάρη κι' ἀθάνατο κρασί.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο —μέσα ἄπο τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μετὰ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καρφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» —νύκτα μετὰ συζητούντων,
μετὰ μπακάληδες καμπόσους. —πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μετὰ γαϊθούρια.